

КУЧЕ И ЗАЯКЪ

Едно ловджийско куче настигнало гонения заякъ и го захапало за гърба.

Заякътъ зариталъ, задърпалъ се, но нищо не помагало.

Най-после започналъ да се моли:

— Пустни ме, братко. Подари ми живота. Три малки рожбички си имамъ. Самъ-сами ще останатъ на свѣта тѣ. Отъ гладъ ще умратъ, горкитѣ.

— Не може, — изрѣмжало кучето.

— Но ти и безъ това нѣма да хапнешъ нищо отъ мене. Хората ще ме изядатъ, а на тебе ще хвърлятъ само кокалитѣ. Пустни ме, братко. . . Смили се за децата ми. . .

Дожалѣло на кучето и пустнало заяка. И заякътъ бързо изчезналъ.

Ловецътъ, който билъ наблизо, помислилъ, че то е изтървало заяка, ядосалъ се и насочилъ пушката си срещу кучето.

— Какво си намислилъ ти, човѣче — да паднешъ по-долу отъ животнитѣ ли?

Ловецътъ снелъ пушката и се сдържалъ. Огледалъ се и видѣлъ — нѣма никой.

Разбралъ: проговорила му съвестъта.

Владимиръ Русалиевъ

ПЪРВОКЛАСНИКЪ

Колко е порасналъ Ваньо, Ехъ! — какво ли ще говори че сега е въ първи класъ! — той съсъ малкитѣ сега? — Горделивецъ той е станалъ, знаятъ само да бърборятъ, не играе вече съ насъ. всичко е за тѣхъ шега.

Вижъ: главата си е вирналъ, Той чете дебела книга, гордо ходи по свѣта, географията знай. Видели ни — ще подсвирне Време му сега не стига, отвисоко съсъ уста. съ насъ ли още ще играй?

Н. Фурнаджиевъ